

at han dristig turde stille sin Opfattelse af Grundloven lige over for Præsterets, og det er Noget, jeg aldeles ikke betvivler; det er fuldkommen ulogisk, at det ærede Medlem stiller sin Opfattelse lige over for Præsterets, og jeg betvivler heller ikke i mindste Maade, at han har Dristighed til at stille sin Opfattelse ikke blot lige over for, men ogsaa over Præsterets i juridiske Spørgsmaal. Men hvorledes det end forholder sig, maa det ærede Medlem dog erkjende, at, om end hans Opfattelse for ham og maaske ogsaa for en Del af hans Meningsfæller — dog vist ikke saa mange nu som tidligere — kan være af større Betydning end Præsterets, maa dog, saa længe Samsynsordenen bestaar, det, som Præsteret har statureret at være Ret, vistnok alligevel respekteres mere end det, som det ærede Medlem i Modsetning dertil paastaar. Det ærede Medlem sagde jo, at man efter de Fortolkninger, man har hørt i den senere Tid, kunde vente sig Svadsomhelt, og det indrømmer jeg fuldkommen. Saaledes er jeg f. Ex. ogsaa fuldkommen enig i, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds en Gang sagde, at naar den Fortolkning, der er opstillet om de kongevalgte livsvarige Medlemmers Iffe-Livsvarighed skulde gjælde, vidste han ikke, hvad i Verden der ikke kunde gjælde; men det er dog nok iøvrigt ikke fra Præsteret, man har Grund til at vente sig Svadsomhelt i Retning af gale Fortolkninger. Det er vistnok ogsaa for enhver Jurist aldeles indlysende, at Grundlovens § 88 ikke kan have haat til Hensigt at influere paa de paagjældende Bestemmelser i Helligdagsanordningen. Den Ret, som Grundlovens § 88 giver Borgene til at samle sig ubevæbnede, gaar ud paa at fiske dem en fuldkommen Forsamlingsfrihed, at sige dem, at der ikke fra de Synspunkter, hvopaa det kommer an ved Afgjørelsen af det Spør. smaal, om Forsamlingsfrihed overhovedet bør indrømmes eller ikke indrømmes Borgene, navnlig i politiske Niemed, bør gjøres andre Indskrænkninger og Begrænsninger end dem, Grundloven selv hjemler. Alle de Bestemmelser, som fra Synspunktet om Forsamlingsfrihedens større eller mindre Gavnlighed, større eller mindre Farlighed, have indskrænket Forsamlingsfriheden, maa Grundloven siges at have hevet, for saa vidt den ick selv har hjemlet dem, men selvfølgelig har det ikke kunnet være Grundlovens Mening at ville opstille den Sætning, at „Borgene have Ret til at samle sig ubevæbnede“ gaa fte i dens fulde Almindelighed, saaledes at denne Ret skulde tilkomme dem under alle Omstændigheder og uden Hensyn til alle Forsamlingsfriheden ikke i og for sig vedkommende Formaal. Det kan aldrig have været Meningen med denne Bestemmelse, at den skulde kunne hjemle Ret til at samle sig til hvad Tid og under hvilke Forhold, det end maatte være, og hvilke ind Borgene maatte være. Det ærede Medlem

for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds bemærkede selv, at det dog ikke var nogen Indvending, naar man vilde sige, at Borgene virkelig ikke have Ret til at forsamle sig paa anden Mands Eiendom; thi der stod jo i en anden Paragraf af Grundloven, at Eiendomsretten var ukrænkelig. Det er nu i og for sig meget pudsig, at det ærede Medlems Raisonnement fører til, at saafremt ikke Grundloven havde optaget Bestemmelsen om Eiendomsrettens Ukrænkelighed — hvad der jo er en Tilfældighed, Eiendomsretten vilde nemlig ogsaa have været ukrænkelig, om det ikke havde staaet i Grundloven —, da havde Borgene Ret til at samle sig paa anden Mands Eiendom. Men, siger det ærede Medlem, det staaer der nu en Gang i Grundloven; men det staaer dog i en anden Paragraf. Det ærede Medlem lover altsaa dog deraf, at Ordene: „Borgene have Ret til at samle sig ubevæbnede“, ikke ere at forstaa aldeles uindskrænkede. De lide for det Første de Indskrænkninger, som efter det ærede Medlems Mening følge af en anden Paragraf; men dernæst lide de ogsaa andre Indskrænkninger. Det blev igaar omtalt, at det ikke kunde være Meningen med denne Paragraf at ville hindre Staten i at træffe Bestemmelser sigtende f. Ex. til at hindre Smittes Udbredelse. Vi have f. Ex. en Forordning af 17de April 1782 om smitsomme Sygdomme, som foreskriver de Forholdsregler, der skulle iagttages i Anledning af Smittes Udbredelse, og som tilsidst siger, at saafremt de Foranstaltninger, der ere befalede, ikke skulde vise sig tilstrækkelige, vil man kunne stride til at affpærre et Hus, hvori der er Smitte, eller efter Omstændighederne affpærre endog en hel By, hvis det maatte vise sig absolut nødvendigt for at hindre Smittes Udbredelse. Erv man nu virkelig, at saadanne Bestemmelser ere hevede ved Grundlovens § 88. Erv man, at Beboerne, naar man har affpærret et saadant Hus, kunne sige: „Vi ville samles ubevæbnede med vore Medborgere, vi ville ikke ligge indespærrede der i vort Hus“. Vel blev det paaberaabt igaar, at der staaer i Grundloven, at naar der kan opstaa Fare for den offentlige Fred, kunne Forsamlinger forbydes, men det er en Feiltagelse, det staaer der ikke; der staaer kun, at Forsamlinger under aaben Himmel kunne forbydes, naar der af dem kan opstaa Fare for den offentlige Fred, saa at, selv om der her kunde være Spørgsmaal om at hense på dette under Bestemmelserne: den offentlige Fred, vilde Bestemmelserne ikke komme til Anvendelse i det foreliggende Tilfælde. Eller lad os tage f. Ex. en vis Klasse af Borgere, dem, der ere arresterede, have de Ret til at samles ubevæbnede med deres Medborgere? Jeg veed meget vel, at det blev opstillet for 2 Aar siden af de Herrer den Gang, da Socialisterne indgave Klage over, at det blev forment Pio, da han sad arresteret, at skrive og lade trykke, hvad han lystede. Den